

Sygn. akt: I C 301/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wieczorek

Protokolant: p.o. stażysty Agnieszka Maderak

po rozpoznaniu w dniu 04 stycznia 2017 r. w Poznaniu sprawy z powództwa

J. B.

przeciwko

W. B., M. B., A. Ś. (1), A. Ś. (2)

o zapłatę

1. Oddała powództwo;
2. Kosztami sądowymi obciąża powódkę w zakresie przez nią poniesionym, odstępując od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanych.

SSO Agnieszka Wieczorek

UZASADNIENIE

Powódka J. B. w pozwie wniesionym przeciwko M. B., W. B., A. Ś. (3) oraz A. Ś. (4) domagała się:

1. zasądzenia od pozwanego M. B. na rzecz powódki kwoty 43.515 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2015 roku do dnia zapłaty,
2. zasądzenia od pozwanej W. B. na rzecz powódki kwoty 43.515 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2015 roku do dnia zapłaty,
3. zasądzenia od pozwanych A. i A. Ś. (4) na rzecz powódki kwoty 43.515 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2015 roku do dnia zapłaty,
4. zasądzenia od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powódka wskazała, że dnia 13 kwietnia 1999 roku r. wraz z siostrą na podstawie aktu notarialnego Rep. (...) sprzedały pozwanym działkę nr (...) oraz działkę nr (...), zapisane w księdze wieczystej Kw (...)(...)oraz Kw (...). W akcie notarialnym zgodnie z §3 powódce przyznano prawo nieodpłatnego użytkownika sprzedanej nieruchomości w części znajdującego się na niej budynku i to do czasu wybudowania przez pozwanych budynku wielomieszkaniowego. Zgodnie z §6 aktu notarialnego z dnia 13 kwietnia 1999 roku strony miały zawrzeć w przyszłości umowę sprzedaży lokalu o pow. 60 m² za cenę 1.000 zł za jeden metr kwadratowy, który miał znajdować się na budynku wzniesionym przez pozwanych na sprzedawanej przez powódkę nieruchomości. Powódka oceniła,

że według ustalonego przez strony standardu mieszkania wolnorynkowa cena wynosi co najmniej 5000 zł za m². Powódka wskazała, że według §6 ww. umowy termin zawarcia umowy przyrzeczonej strony ustaliły na 6 miesięcy od oddania do użytku budynku wielomieszkaniowego. Następnie decyzją z dnia 14 stycznia 2015 r. Prezydent Miasta P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. zezwolił na realizację inwestycji drogowej między innymi na działce nr (...), Kw (...)(...), w związku z czym decyzją z dnia 28 maja 2015 r. Zarząd Geodezji i Katastru Miejskiego (...) powódce przyznał odszkodowanie w kwocie 65.940 zł z tytułu utraty prawa użytkowania. Ponieważ pozwani nie wykonali zawartej umowy szkodę powódka oceniła na kwotę 240.000 zł (60m² x 4000 zł) odejmując kwotę 65.940 zł z tytułu przyznania odszkodowania i ostatecznie powódka domagała się kwoty 174.060,00 zł tytułem poniesionej szkody (k. 2-21).

Pozwani wnosili o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na każdego z pozwanych, według norm przepisanych. Pozwani nie kwestionowali zawarcia w akcie notarialnym z dnia 13 kwietnia 1999 r. umowy sprzedaży działki nr (...) i działki nr (...). Zwracali jednak uwagę, że umowa przedwstępna, zawarta w §6, na którą powołuje się powódka jest nieważna, z uwagi na nie określenie terminu, w ciągu którego umowa ma być zawarta. Pozwani podnieśli również, że powódka nie wykazała na czym miałyby polegać jej szkoda w wysokości 174.060,00 zł jak i brak przypisania odpowiedzialności pozwanym zgodnie z art.471 k.c. Nadto pozwani z ostrożności procesowej podnieśli zarzut przedawnienia roszczeń powódki (k. 34-80).

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy P. (...)w P. (...) stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał niniejszą sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu (k. 23).

W piśmie z dnia 28 kwietnia 2016 roku powódka ustosunkowała się do twierdzeń strony pozwanej zawartych w odpowiedzi na pozew z dnia 23 marca 2016r., podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Nadto podnosiła, że wraz z siostrą sprzedały nieruchomość za cenę niższą od powszechnie stosowanej w tym okresie czasu ceny w uczciwym obrocie, a tym samym lokal mieszkalny o pow. 60m², który miała powódka zakupić po preferencyjnej cenie od pozwanych po wybudowaniu lokalu wielomieszkalnego zgodnie z §6 aktu notarialnego z dnia 13.04.1999r. był elementem ceny sprzedaży (k. 87-89).

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 13 kwietnia 1999 r. powódka J. B. wraz z siostrą M. Z. zawarły z pozwanymi M. B., W. B., A. Ś. (3) oraz A. Ś. (4) w formie aktu notarialnego Rep. A numer (...)umowę sprzedaży nieruchomości położonych w P., opisanej w ewidencji gruntów jako działki nr (...), dla których Sąd Rejonowy w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą nr Kw (...) oraz Kw (...) (...)za cenę na kwotę 440.00,00 zł. W §6 aktu notarialnego z 13 kwietnia 1999 r. pozwani oświadczyli, że po wybudowaniu budynku wielomieszkaniowego na przedmiotowych nieruchomościach zobowiązują się zawrzeć umowę sprzedaży, na mocy której powódka nabędzie na wyłączną własność lokal o pow. 60m⁽²⁾, za cenę 1.000 zł za jeden metr kwadratowy, wraz z nabyciem przynależnego do tego lokalu udziałem w gruncie i częściach wspólnych budynku, a udział ten będzie równy stosunkowi powierzchni lokalu do powierzchni użytkowej całego budynku, przy czym usytuowanie tego lokalu w budynku określi sama uprawniona. Na podstawie §3 ww. aktu notarialnego pozwani ustanowili na rzecz J. B. nieodpłatne prawo użytkowania sprzedanej nieruchomości objętej KW (...)(...) i to do czasu wybudowania na przedmiotowym gruncie budynku mieszkalnego.

Dowód: akt notarialny Rep. A nr (...) (k. 9-16), zeznania świadka M. Z. (k. 136), zeznania powódki (k. 146), zeznania pozwanego M. B. (k. 146 verte-147)

Dla terenu na którym położone są powyższe działki obowiązywał Miejskowy Ogólny Plan Zagospodarowania Przestrzennego Miasta P. z dnia 6 grudnia 1994 r. Przeznaczenie działek nr (...) były opisane symbolem II.MA1.mu*2 i obejmowało możliwość zabudowy nieruchomości budynkami mieszkalnymi lub usługowymi. Pozwani na nabytej nieruchomości chcieli zrealizować inwestycję deweloperską.

Dowód: miejscowy ogólny plan zagospodarowania przestrzennego Miasta P. (k. 48-70), wyrys z miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego Miasta P. z 1994 r.(71).

W trakcie obowiązywania ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym prowadzone były prace planistyczne obejmujące tereny w obrębie, których znajdują się działki nr (...). W trakcie trwających prac pozwani zgłaszali uwagi na ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (...)jednak do zakończenia prac planistycznych nad planem (...) nie doszło.

Dowód: Pismo Urzędu Miasta P. z dnia 20 grudnia 2002r.(k. 72), pismo Prezydenta Miasta P. z dnia 29 stycznia 2003 r.(k. 73).

Z dniem 31 grudnia 2003r. w myśl art. 87§3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym Miejscowy Ogólny Plan Zagospodarowania Przestrzennego Miasta P. z dnia 6 grudnia 1994 r. utracił moc.

Okoliczność bezsporna .

W dniu 18 listopada 2004r. Prezydent Miasta P. zawiadomił o podjęciu przez Radę Miasta P. uchwały nr (...) o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (...), na obszarze obejmującym działki nr (...). W trakcie prac planistycznych pozwani skierowali do Miejskiej (...) w P. pisma z dnia 16 grudnia 2004r., w których zgłaszali propozycję przeznaczenia nieruchomości nr(...)i(...)pod zabudowę handlowo-biurowo-mieszkaniową.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowody: ogłoszenie o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (...) w P. (k. 74), Pisma powoda M. B. z dnia 16 grudnia 2004r. (k. 75-76).

W dniu 29 sierpnia 2006r. uchwalono Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego (...) część A w P.. Zgodnie z postanowieniami powyższego planu działki nr (...) zostały przeznaczone pod drogę wewnętrzną (drogi piesze i rowerowe) i na mocy decyzji nr (...) z dnia 14 stycznia 2015 r. wywłaszczono współwłaścicieli nieruchomości nr (...) i (...), a nieruchomość została wydana przedstawicielom właściwego organu.

Dowód: wydruk załącznika graficznego numer 1 do planu miejscowego (...) (k. 77 verte-78), protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 16.03.2015r. (k. 79).

Decyzją z dnia 28 maja 2015 r. Zarząd Geodezji i Katastru Miejskiego (...) ustalił wysokość odszkodowania z tytułu utraty prawa użytkowania na rzecz pozwanych i powódki oraz przyznał pozwany odszkodowanie w kwocie 1.165.318,35 oraz powódce w kwocie 65.940 zł.

Dowód: Decyzja Zarządu Geodezji i Katastru Miejskiego (...) z dnia 28 maja 2015 r. (k. 17-21).

W dniu 9 lipca 2015r. powódka złożyła do Sądu Rejonowego P. (...)w P. (...) wniosek o zawiązanie pozwanych do próby ugodowej dotyczącej zapłaty odszkodowania. W piśmie tym powódka wnosiła o zapłatę przez pozwanych odszkodowań w takiej samej wysokości, w jakim została wskazana w treści pozwu. Posiedzenie Sądu w sprawie powyższego wezwania odbyło się w dniu 20 października 2015r. i nie doprowadziło do zawarcia ugody.

Dowód: akta I Co (...) (k. 40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przywołanych dokumentów prywatnych złożonych przez strony procesu, jak również na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy I Co (...).

Dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). W myśl dyspozycji przepisu art. 245 k.p.c., dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony dowodom z

dokumentów prywatnych, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości ani autentyczności, a Sąd nie znalazł podstaw, by wątpliwości w tym zakresie powziąć z urzędu. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, iż część dokumentów została złożona w kserokopiach, jednakże ani strona powodowa, ani pozwana nie kwestionowali ich zgodności z oryginałami, nie wnosząc o przedłożenie do akt sprawy oryginałów. Wobec powyższego Sąd uznał, iż stanowią one wiarygodny dowód pośredni, wskazujący na istnienie i treść dowodów właściwych. Nadto kopie tych dokumentów, w myśl przepisu art. 129 § 2 k.p.c., zostały poświadczone za zgodność przez profesjonalnych pełnomocników stron.

Sąd dał wiary zeznaniom złożonym przez świadka M. Z. – siostrę powódki w zakresie w jakim wskazała, iż wraz z siostrą sprzedawała powyższe nieruchomości pozwanym. W pozostałym zakresie zeznania mogły zostać uznane przez Sąd za wiarygodne bowiem jej wiedza w zakresie sposobu, w jakim cena sprzedaży nieruchomości miała być ustalana z kupującymi była ogólna, a nadto wynikała tylko z informacji przekazywanych jej przez siostrę. Zeznania świadka co do tej okoliczności były mało spójne i w tym zakresie w większości ograniczały się jedynie do przypuszczeń.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, w zakresie w jakim znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w aktach sprawy. Podkreślenia wymaga jednak fakt, iż część okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie opierała się na faktach, a stanowiły jedynie niczym nie potwierdzone przypuszczenia i domniemania.

Sąd dał wiarę zeznaniom złożonym przez pozwanego bowiem w ocenie Sądu były logiczne i konsekwentne i znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym oraz w dokumentach dołączonych do sprawy w szczególności zaś w przedłożonej umowie sprzedaży z dnia 13.04.1999r.

Wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny nieruchomości został oddalony, jako zbędny dla rozstrzygnięcia o czym szerzej w części rozważeniowej.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa w niniejszej sprawie dochodziła kwoty 174.060,00 zł tytułem odszkodowania za niewywiązanie się z zobowiązania zawartego w §6 umowy sprzedaży z dnia 13 kwietnia 1999 roku, gdyż sprzedaż mieszkania zawartego w §6 była elementem ceny. Fakt zawarcia przez strony umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 13 kwietnia 1999 r. nie był przedmiotem sporu w toku postępowania.

Podstawę odpowiedzialności pozwanych powódka wskazywała odpowiedzialność odszkodowawczą z art. 471 k.c. Stosownie do treści z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Należy podkreślić, że pojęcie kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej oznacza wszystkie negatywne skutki, które wynikają dla dłużnika z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Zasady odpowiedzialności odszkodowawczej uregulowane w art. 471 k.c. odnoszą się do wszystkich rodzajów zobowiązań, niezależnie od tego, jakie było źródło ich powstania. Artykuł 471 KC nie stanowi jednak samodzielnej podstawy odpowiedzialności kontraktowej, lecz zawsze musi występować w powiązaniu z innymi przepisami KC określającymi treść zobowiązania, które zostało naruszone, a które określają okoliczności, za które dłużnik odpowiada. Stąd normatywna treść tego przepisu kształtowana jest przepisami szczegółowymi lub klauzulami umownymi. W ramach odpowiedzialności kontraktowej za bezprawne może być uznane naruszenie przez dłużnika obowiązków wynikających z treści łączącego go z wierzycielem stosunku zobowiązaniowego. Jednakże podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej kontraktowej uregulowanej w art. 471 k.c. jest istnienie pomiędzy stronami stosunku prawnego rodzącego zobowiązanie jednej ze stron względem drugiej.

Jako, że pojęcie wykonania zobowiązania oznacza zachowanie dłużnika, polegające na spełnieniu wszystkich obowiązków spoczywających na nim, a wynikających z treści łączącego strony stosunku prawnego w niniejszej sprawie brak było po stronie pozwanych takiego zobowiązania, które wynikało z treści łączącego strony stosunku, i które rodziłoby odpowiedzialność po stronie pozwanych. Zatem, wobec braku ww. przesłanki nie zachodziły także dalsze przesłanki odpowiedzialności kontraktowej wynikające z treści art. 471 k.c.

W tym miejscu należy przejść do uregulowań zawartych w art. 6 k.c. zgodnie, z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 § 1 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W rozpatrywanej sprawie powódka J. B., mimo, że ciążył na niej obowiązek dowodowy zgodnie z art. 6 k.c., nie udowodniła bowiem, że zobowiązanie pozwanych do sprzedaży mieszkania o pow. 60m² po wybudowaniu budynku wielomieszkaniowego na sprzedanych nieruchomościach zawarte w akcie notarialnym z dnia 13 kwietnia 1999 roku (Rep. (...)) w §6 było elementem ceny sprzedaży.

Poza sporem zatem pozostawał fakt, iż pozwani w §6 umowy sprzedaży z dnia 13 kwietnia 1999 r. zobowiązali się w przyszłości zawrzeć z powódką umowę sprzedaży lokalu o pow. 60m², który miał znajdować się na budynku wniesionym przez pozwanych na sprzedawanej przez J. B. nieruchomości.

Stosowanie do treści art. 389 k.c. w brzmieniu z daty zawarcia umowy, umowa przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy (umowa przedwstępna), powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej oraz termin, w ciągu którego ma być ona zawarta. W postanowieniach §6 aktu notarialnego z dnia 13.04.1999r. nie ustalono terminu jak i nie ziścił się warunek od którego uzależniono zawarcie umowy przyrzeczonej, bowiem nie doszło do wybudowania budynku mieszkalno-usługowego, z którego miał być wydzielony lokal mieszkalny powódce z uwagi na wywłaszczenie nieruchomości na mocy decyzji nr (...) z dnia 14 stycznia 2015 roku. Dlatego też Sąd uznał, iż umowa przedwstępna zawarta w §6 aktu notarialnego w świetle wymagań stawianych przez art. 389 k.c. wg stanu na dzień zawarcia umowy sprzedaży była umową nieważną.

Powódka wskazała, iż na podstawie umowy sprzedaży z dnia 13 kwietnia 1999 r. sprzedała mieszkanie za mniejszą kwotę niż obowiązywały ceny na rynku w tamtym okresie tj. 1999 rok. Wskazała, że zgodnie z §6 ww. umowy miała otrzymać mieszkanie za niższą cenę, które było elementem ceny sprzedaży nieruchomości. Według powódki cena sprzedaży nieruchomości była ustalona dwuelementowo. Jednak ani z załączonego przez powódkę aktu notarialnego Rep. (...) ani z zeznań stron złożonych na rozprawie w dniu 14.10.2016 r. nie wynika by zobowiązanie pozwanych do sprzedaży mieszkania było elementem ceny. Jeżeli chodzi o zeznania świadka M. Z. (siostry powódki) to były one ogólne i ograniczały się jedynie do przypuszczeń, że z siostrą otrzymałyby na rynku za te nieruchomości 440.000,00 zł plus około 300.000,00 zł. Podkreślenia wymaga fakt, iż owe 300.000,00 złotych to wg twierdzeń pozwu cena wolnorynkowa mieszkania w chwili obecnej, o czym świadczy stwierdzenie „iż powódka ocenia, że według standardu mieszkania wolnorynkowa cena wynosi co najmniej 5.000 złotych”, wskazując, iż chodzi o cenę za 1 m². Trudno zatem przyjąć, iż taką wartość mogło mieć mieszkanie w roku 1999 a więc blisko 17 lat temu. Dlatego też Sąd uznał, iż zeznania świadka nie mogą stanowić wiarygodnego materiału w sprawie a są jedynie dostosowane do tego jakie żądanie powódka zgłosiła kwotowo w niniejszym postępowaniu. Zdaniem Sądu treść §6 umowy sprzedaży jest niewystarczająca do przyjęcia, iż sprzedaż mieszkania była elementem ceny sprzedaży nieruchomości. Należy w tym miejscu nadmienić, iż intencją pozwanych do umieszczenia oświadczenia uregulowanego w §6 umowy sprzedaży było to, aby po wybudowaniu budynku mieszkalnego i związanej z tym planowanej inwestycji mogli zapewnić powódce, jako bardzo związanej z nieruchomościami lokal mieszkalny. Sąd nie wyklucza, iż mógł to być element mający wpływ na decyzje powódki o sprzedaży nieruchomości ze względów sentymentalnych i szczególniego związku powódki z tym miejscem, jednak to za mało był uznać, iż był to element zapłaty.

Podkreślenia wymaga fakt, iż zawarcie w jednym akcie tych dwóch zobowiązań nie może przesądzać o wiarygodności twierdzeń strony powodowej, tym bardziej, iż ani powódka ani świadek nie potrafiły w sposób logiczny przedstawić mechanizmu, czy wyliczeń, które doprowadzić miały do ustalenia takiej ceny, jak choćby tego jaka była pierwotna propozycja, czy toczyły się negocjacje, jakie były rzeczywiste ceny nieruchomości w tamtych czasach i na tym terenie, czy strony umowy, zwłaszcza powódka i jej siostra, to weryfikowały. To wszystko powodowało, iż Sąd uznał podnoszone przez stronę powodową okoliczności dwuelementowości ceny sprzedaży nieruchomości za nieudowodnione. W przeciwieństwie do zeznań pozwanego, który w sposób logiczny wyjaśnił jak doszło do ustalenia ceny, jakie były ceny nieruchomości w tamtych czasach, jaka cenę zaproponował i jakiej ceny zażądała powódka oraz jaka była wartość lokalu w roku 1999 i cel zawarcia w akcie notarialnym §6.

Stąd nie było podstaw do uznania, iż cena za sprzedaną nieruchomość nie została zapłacona w całości, wobec czego umowa nie została przez pozwanych wykonana w całości. Wobec czego nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia ceny nieruchomości w roku 1999. Nawet gdyby jej wartość różniła się od ceny z umowy to i tak okoliczność ta nie przesądza o tym, iż cena była zaniżona, a zwłaszcza, że wartość mieszkania było jej elementem. Bowiem cena transakcyjna to taka, na jaką strony się umówiły, nie zawsze równa cenie rynkowej, a w niniejszym postępowaniu powódka nie wykazała aby umowa była inna niż wskazuje na to treść aktu notarialnego.

Istotne dla oceny całokształtu zgłoszonego przez powódkę roszczenia był również fakt, iż ani w pozwie, ani wcześniej w zawezwaniu do próby ugodowej, powódka nie wskazywała na to by wartość mieszkania była elementem ceny, podnosząc jedynie, iż nie wykonania §6 umowy stanowi samodzielną podstawę jej roszczenia. Dopiero po podniesieniu przez pozwanych zarzutu nieważności tego uregulowania z uwagi na brak określenia terminu zwarcia umowy przyrzecznej, pojawiły się twierdzenia o tym, iż wartość zobowiązania z §6 było elementem ceny.

W tym stanie rzeczy powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 102 k.p.c. z uwagi na trudną sytuację zdrowotną powódki, Sąd obciążył powódkę kosztami jedynie z zakresie przez nią poniesionym i odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanych (pkt. 2 wyroku).

SSO Agnieszka Wieczorek